

Fællesudvalgets Flertal indstillede Skikkelse. Et Mindretal i Fællesudvalget, bestaaende af et Medlem af Folkethingets Flertal og et af Landsthingets Mindretal, havde vel stillet imødekommende Forslag i Henseende til to af Stridspunkterne, nemlig Grændsen for Dyrtidstillaget, som foresloges sat ved 3,000 Kr., og Sømateriellet, der foresloges at skulle være et Skib af Helgolandsstypen; men disse Forslag vandt ikke Tilslutning hos Meningsfællerne, og Folkethinget fulgte det større Mindretals Indstilling, som gik ud paa at vedtage Finantsloven uforandret i den Skikkelse, i hvilken den tidligere var bleven vedtaget af Folkethinget, uden noget som helst Hensyn til de i Landsthinget vedtagne Endringer.

Da Uoverensstemmelserne, efterat have været Gjenstand for Forhandling i Fællesudvalg, vare blevene til Tvistepunkter mellem selve Thingene, maatte Landsthinget anse det for rigtig, at fastholde de af det som berettigede anerkjendte Poster, og ved den senere Finantslovsbehandling vedtog det derfor de af et Medlem stillede Endringsforslag dem angaaende. Da Thingets imødekommende Tilbud vare blevene fuldstændig afviste af Folkethinget, og Diemedet med dem, nemlig Tilvebringelsen af en endelig Finantslov, derved var ganske mislykket, fandt Thinget ingen Anledning til længere at fastholde sine Forligstilbud, men vedtog Endringsforslagene i deres oprindelige Skikkelse, saaledes at det foreslog et Dyrtidstillag til Embeds- og Bestillingsmænds Lønninger indtil 4,400 Kr., Dækning af Universitetets Understud ved Udbetaling af Statskassen, Paabegyndelse af et Pandferbatteri af „Helgolands“ Klasse og af en større, hurtig Torpedobaad.

Efterat dernæst Finantslovsforslaget for Aaret 1882—83 var blevet oversendt til Landsthinget og gjort til Gjenstand for Behandling i underregnede Udvalg, mente dets Flertal, som i Betænkningen udtalt, trods den dertil paa adskillige Punkter foreliggende Anledning, ikke at burde foreslaa nogen ny Endring i Forslaget, for ikke yderligere at forsøge den alt tilstedeværende Strid mellem Thingene; men paa den anden Side ansaa Flertallet det for en Selvsølge, at Landsthinget ikke nu vilde opgve de tre Endringer, som det ifjor stemte for, da de oprindelig stilledes af Regjeringen, og som det derefter i Genhold til Fællesudvalgets Indstilling gjorde til sine egne.

Landsthinget har ved sine derefter stedfundne Afstemninger fulgt Flertallets Indstilling.

Nu er Finantslovsforslaget vendt tilbage fra det andet Thing, og foreligger til eneste Behandling, uden at der paa noget Punkt er taget Hensyn til Landsthingets egne saa lidt som, i Forbigaaende bemærket, til Regjeringens af Landsthinget vedtagne Forslag. Samtlige de tre af Landsthinget foreslaaede Endringer ere blevene udstemte i Folkethinget. Vi have alt i vor Betænkning udtalt os om disse Poster og kunne henholde os til det der Bemærkede; men den af Folkethingsudvalgets Flertal afgivne Begrundelse af dets Indstillinger nøder os dog til at fremdrage forskellige Momenter til yderligere Belysning af Tvistepunkterne.

I Henseende til Dyrtidstillaget skal Flertallet saaledes minde om, at det er vedtaget af Thingene i Genhold til Folkethingsmedlemmers eget Forslag i Fællesudvalget 1874—75. Denne Lønningstillagets historiske Oprindelse indeholder den naturlige Forklaring af, at Landsthinget fastholder dets Bevilling; og vil man, som af Flertallet i Folkethingsudvalgets Betænkning stet, paa staa, at Folkethingets Forpligtelse ifølge denne Overenskomst er erkendt at være bortfalden med selve Forudsætningen; derfor, maa der selvfølgelig tages afgjørende Hensyn til Landsthingets Erkjendelse. Men dette har for sit Vedkommende ingen sinde udtalt en sllig Erkjendelse, og vi have endog forjæves søgt efter en Kjendsgjerning, der kunde afgive Hjælp for en modsat Paaastand*).

Den Betænkning over Uoverensstemmelserne mellem de af Thingene vedtagne Forslag til Lov om Tillægsbevilling for Finantsaaret 1880—81 har Flertallet allerede udtalt, at det ikke er rigtig — end ikke for Folkethingets Vedkommende, men navnlig ikke for Landsthingets — at det fra alle Sider er indbrømmet, at Dyrtiden var ophørt, hvorimod det alene var erkendt, at Priserne paa nogle Livsforbrødenheder i det foregaaende Aar (1879) havde været noget lavere end i de nærmest foregaaende Aar. (Rigsdags-tidenden 1880—81, Tillæg B. Sp. 801—2.)